

CAPITOLUL

1

Când marea s-a prefăcut în argint și frigul a înghețat lumina soarelui, Pinmei a știut că Țestoasa Neagră a Iernii a sosit, cu calmul ei obișnuit. Dar când un vânt șuierător străpunse cerul, aruncându-l în beznă, începu să i se facă frică. Părea că Țestoasa Neagră a Iernii era împinsă către pământ, urlând și zbatându-se.

Până și ninsoarea, de obicei blândă, arunca ace ascuțite peste coliba din munți a lui Pinmei, înainte să se aștearnă peste satul de la poale. Satul era plin de case înghesuite, iar când sătenii urcau pe munte,

râsetele lor vesele și ghetetele tropăitoare spulberau liniștea. La auzul pașilor lor, Pinmei fugea să se ascundă, iar cosița ei părea coada unui șoarece care intră la adăpost.

Sătenii obișnuiau să urce des până la coliba de pe munte, cerându-i lui Amah să brodeze pe mătase bujori sau nori în cinci culori¹, pentru nunți sau aniversări. Chiar și iarna, când coliba de piatră era îngropată sub omăt, sătenii tot veneau. Și, cu toate că măiestria broderiilor lui Amah îi aducea aici, de rămas rămâneau pentru poveștile bătrânei. Nici măcar Pinmei, ascunsă după o ușă, nu rezista cuvintelor bunicii ei.

„...și când dragonul nemuritor a ridicat acea frumoasă piatră albă, ea a început să strălucească în mâinile lui...” zicea Amah, spunând Povestea Perlei de Dragon, sau „...și pentru că doar un munte ar putea să țină luna, nimeni nu putea ridica globul...” când le zicea Povestea Băiatului Care A Dat Luna De-a Dura, iar Pinmei se trezea că a ajuns printre săteni de parcă ar fi fost trasă de o sfoară nevăzută.

¹ În străvechea Chină, cele cinci culori folosite în broderii erau roșu, albastru, galben, alb și negru. Fiecare culoare înseamnă fie una dintre cele patru direcții sau poziții – est, vest, nord, sud și centru –, fie unul dintre cele cinci elemente – metal, lemn, apă, foc și pământ (n. trad.).

Dar acum tot mai puțini săteni urcau pe munte, și nu doar iarna îi ținea departe. Cei care veneau aveau și ei povești de spus. „Un nou împărat poartă straiul auriu de mătase“, șopteau ei, de parcă s-ar fi temut că până și acolo, în creierii munților, ar fi putut fi auziți.

— Toți ne-am bucurat când vechiul împărat a fost detronat, dar acum tremurăm. Fiindcă noul împărat e crud și nemilos. I se spune Împăratul-Tigru.

— Dar fiecare nou împărat trebuie să aducă omagiu muntelui, zise Amah, ca să primească binecuvântarea Spiritului Muntelui din vârful! Noi n-am văzut pe nimeni.

— Vedem noi vreodată vreun stăpânitor? răspunse Yishan pe un ton batjocoritor, cum numai un băiat necopt ca el ar fi putut s-o facă.

Deși avea și el o colibă mai sus, pe munte, Yishan se simțea ca la el acasă pe locul de lângă vatră în coliba lui Pinmei.

— Toți spun că se duc în vârful de munte, dar oare chiar o fac?

— A venit, zise un sătean, și a început să urce. Dar vântul, sau iarna, sau, cine știe, poate chiar însuși Spiritul Muntelui l-a împins la vale, spre marea noastră nenorocire. A fost umilit, iar acum toate satele de munte sunt osândite.

— Dar să ajungi în vârful muntelui n-are nimic a face cu satele! spuse Amah. Spiritul Muntelui e cel care hotărăște dacă stăpânitorul e demn.

— Pentru Împăratul-Tigru, asta nu contează, răspunse săteanul, cu vocea gătuită de amărăciune. Soldații lui vin în toiul nopții în sate să ia toți bărbații. Nu știm când vor ajunge și la noi, dar vor veni.

— Toți bărbații? icni Amah. Pentru ce?

— Pentru Zidul cel Mare, i-a răspuns alt sătean. Bărbații sunt siliți să ridice un zid care să înconjoare întregul regat.

Întregul regat însemna sute de orașe și mii de sate! Amah povestea adesea despre un oraș înconjurat de ziduri, iar lui Pinmei îi venea greu să-și imagineze una ca asta.

— Nu poți să ridici un zid atât de lung! E imposibil! strigă Yishan.

Flăcările din vatră îi făceau tichia să strălucească de parcă ar fi luat foc.

Săteanul ridică din umeri.

— Împăratul ăsta are obiceiul de a face imposibilul să se întâmple.

— Dar, chiar dacă l-ar termina, nu ar fi cine știe ce pavăză, zise Amah. Cum ar putea fi apărât un zid care se întinde de jur împrejurul regatului? N-am

avea niciodată îndeajuns de mulți soldați să păzească ceva atât de vast! Ce vrea, oare, acest Împărat-Tigru?

— Vrea o Piatră Luminoasă, vorbi un al treilea sătean, care până atunci tăcuse. Când cineva – o soție, un copil, o mamă – cerșește libertatea unui bărbat, soldații dau mereu același răspuns: „Adu-i împăratului o Piatră Luminoasă Care Aprinde Noaptea și ți se va face pe plac“.

— O Piatră Luminoasă Care Aprinde Noaptea, repetă Amah încetișor.

Căzu o clipă pe gânduri, iar lui Pinmei i se păru că zărește o străfulgerare pe chipul lui Amah. Dar aceasta clătină din cap zicând:

— N-am auzit nicicând de așa ceva.

Dezamăgirea flutură pe chipurile sătenilor. Primul sătean întinse mâna spre Amah să-și ia lucrul terminat, o pânză brodată cu albastrul întunecat al straielor de înmormântare.

— Nimeni n-a auzit, zise el. Dar acum ne dorim cu toții o astfel de piatră.

Sătenii au plecat în tăcere, dar cuvintele lor încă răsunau în urechile lui Pinmei. *Piatra Luminoasă, Zidul cel Mare, Împăratul-Tigru...* O altă pală de aer înghețat pătrunse prin ușa deschisă. Tremurând, Pinmei se furișă în umbrele focului, sperând să se ascundă.

CAPITOLUL

2

Pinmei își dădu seama de câtă vreme era iarnă abia când plecă să aducă orez pentru cină. Când băgă mâna în ulcior, degetele ei atinseră fundul vasului.

Pinmei își trase mâna de parcă s-ar fi înțepat. Era prea devreme! Ar fi trebuit să simtă fundul neted al vasului abia când vârfurile copacilor ar fi fost verzi, iar rândunicile s-ar fi trezit și-ar fi început să cânte. Dar suflarea Țestoasei Negre a Iernii încă zguduia crengile goale, iar păsările erau adormite ca midiile în adâncul mării.

— Pinmei! strigă Amah. Ce faci? Unde-i orezul?

Pinmei luă repede un castron și îl umplu. Când i-l aduse lui Amah, bunica ei clătină din cap.

— N-ar trebui să folosim castronul ăsta, Pinmei, zise Amah, iar Pinmei își dădu seama că ține în mâini castronul albastru pe care era pictat iepurele alb.

— Îmi pare rău.

— Știi că acest castron e pentru ocazii speciale, continuă Amah. Bunicul meu...

— ...l-a primit de la împăratul Orașului Razelor Strălucitoare de Lună, îi luă Pinmei vorba din gură, cu un zâmbet ghiduș. Dar nu era încă împărat când i l-a dăruit bunicului tău, așa că nu cred că se poate considera un dar împărătesc.

— Ți tachinezi biata bunică doar când suntem singure, se prefăcu Amah că oftează. Când le zic oamenilor cum necăjești o femeie bătrână, nimeni nu mă crede. „Cine, micuța Pinmei?! O, dar e sperioasă ca un șoricel!“ zic ei.

Pinmei se strâmbă la Amah, care râdea. Într-adevăr, acum, când era doar cu Amah, cuvintele nu i se mai înțepeneau în gât. Nu știa de ce, dar când zărea un necunoscut, se simțea ca un pește prins sub gheață, incapabil să tragă măcar o gură de aer.

— O copilă trebuie să-și petreacă timpul și cu altcineva decât cu o bunică bătrână, zise Amah, iar

zâmbetul îi păli. Poate e un gest egoist din partea mea să încerc să te protejez locuind aici sus pe munte.

— Yishan trăiește și mai sus, zise Pinmei. De unde stă el poți să vezi și marea! Iar deasupra lui, tocmai în vârf, e Spiritul Muntelui. Dar nu-l vedem niciodată.

Pinmei se uită la bunica ei.

— De ce nu-l vedem niciodată pe Spiritul Muntelui? întrebă ea. Așa ar trebui, fiindcă trăim pe munte.

— Ba îl vedem, răspunse Amah. Știi, Spiritul Muntelui mai este numit și Bătrânul Din Lună. Așa că îl vezi de fiecare dată când privești luna.

— Nu asta am vrut să spun, zise Pinmei. Ci să-l vedem cum ar trebui să-l vadă împărații când plătesc tribut muntelui – ca pe un bătrân care le vorbește.

— Și ce i-ai spune, fetița mea tăcută care chițăie și se ascunde? o iscodi Amah.

Pinmei se îmbujoră. Își dorea adesea să fie ca Yishan, care vorbea de parcă fiecare dintre cuvintele sale ar fi fost cioplit în piatră. Sau ca Amah, care părea să țeasă fire de mătase cu glasul.

— Ai vrea să fii altfel? întrebă Pinmei.

— Altfel? Cum? vru să știe Amah.

Pinmei ridică din umeri, rușinată.

— Poate dacă aș vorbi mai mult sau dacă aș face lucruri... Ca Yishan.

— Nu mi-am dorit niciodată să fii nimeni altcineva decât tu însăși, zise Amah, privind-o pe Pinmei drept în ochi. Știu că, atunci când va veni vremea să faci ceva, o vei face.

Pinmei privi orezul pe care îl spălase Amah. O picătură de apă se prelingea pe castron, ca o lacrimă.

— Pe deasupra, continuă Amah, nu ar trebui să te compari cu Yishan. El...

— Ce-i cu el? Întrebă Pinmei, ridicând privirea.

— O, el nu-și amintește tot ceea ce știe – atât. Uită multe. Ca acum, când uită că nu e decât un băiețel...

— Yishan de ce nu trăiește cu noi? Întrebă Pinmei. Oricum vine aici mereu.

— Nu vrea, răspunse Amah. L-am întrebat chiar după ce a murit tușa Meiya.

Vântul începu să șuiere, umplând coliba cu un vuiet funebru. Pinmei simți din nou înțepătura ulciorului cu orez, amorțeala ei cuprinzând-o. Iarna venise chiar după moartea tușei Meiya. Și, de atunci, Yishan trăia singur în coliba lui.

— Amah, zise Pinmei încet, e iarnă de mult timp.

— Așa e, dădu Amah din cap. Nu-mi amintesc ca Țestoasa Neagră a Iernii să fi zăbovit vreodată atât de mult.

— Dar Țestoasa Neagră o să plece, nu-i așa? Întrebă Pinmei. Nu poate să rămână iarnă pentru totdeauna.

— O să plece, răspunse încrezătoare Amah. Țestoasa Neagră își va dori să se ducă acasă în cele din urmă.

„Oare va pleca înainte să se golească ulciorul cu orez?” se gândi Pinmei. Acum, vântul urla, iar Pinmei vedea crengile copacilor sfâșiind cerul întunecat. Înghiți în sec și zise:

— N-ar putea să trimită cineva Țestoasa Neagră acasă?

— Țestoasa Neagră e foarte voinică și foarte puternică, a zis Amah. Pe picioarele frățiorului ei se sprijină cerul.

— Se sprijină cerul? se miră Pinmei.

— Ce-i? Doar știi povestea! zâmbi Amah și, pentru o vreme, iarna fu uitată.

De mult, cei patru stâlpi ai cerului s-au prăbușit. Lipsit de sprijinul lor, cerul s-a fărâmițat, iar Râul Înstelat a ieșit din matcă, inundând pământul. O mulțime de oameni și de animale au pierit în potop, iar demonii mării au ieșit din

adâncuri și au început să-i devoreze pe cei rămași în viață. Toți au cerșit milă. Dar, cu tumultul din ceruri, toți nemuritorii erau prea preocupați de ale lor ca să mai poarte grija celor de pe pământ.

Toți nemuritorii, cu o excepție. Nuwa, zeița care avea, în loc de picioare, coadă ca de pește, a auzit țipetele care veneau dinspre pământ. A privit în jos și a scos un țipăt de groază.

Când a văzut o țeastoasă monstruoasă nimicind o sută de sate la fiecare pas, Nuwa a zburat vijeliosă și a spintecat-o cu sabia. Apoi, la fel de iute, i-a tăiat picioarele și le-a pus în locul stâlpilor prăbușiți. Picioarele țeptoasei s-au prefăcut în piatră și au devenit cei patru mari munți de pe uscat.

Însă, deși cerul avea acum pe ce să se sprijine, era tot rupt. Râul Înstelat țâșnea prin găuri, inundând pământul. Nuwa a adunat pietre în cinci culori și le-a îndesat în deschizături. Dar, pentru cea mai mare gaură, nu a reușit să găsească nicio piatră potrivită. Apa a dislocat fiecare piatră pe care încercase să o pună stavilă, fiecare eșec aducând mai multă moarte.

Nuwa a văzut nenorocirea și a știut ce are de făcut. Și-a privit soțul, pe Fuxi, în depărtare și o singură lacrimă s-a prelins din ochii ei.

— Adio, a șoptit Nuwa.

În clipa aceea, Fuxi și-a dat seama ce se petrece.

— Nuwa! a strigat el, întinzând mâinile.

Era prea târziu. Nuwa i-a alunecat din strânsoare și s-a înfipt în gaura din cer. Pe dată, trupul ei s-a prefăcut în piatră.

Fuxi a rămas cu privirea pierdută. În degetele încheștate ținea o singură şuviță din părul Nuwei, din care picura un strop de sânge. Soția lui pierise.

Fuxi a scos un muget de jale, un tunet care a cutremurat cerurile și cei patru noi munți de pe pământ. Dar Râul Înstelat nu s-a mai revărsat.

— Țestoasa pe care a spintecat-o Nuwa, încheie Amah povestea, era fratele mai mic al Țestoasei Negre a Iernii. Picioarele frățiorului s-au prefăcut în munți îndeajuns de rezistenți cât să sprijine cerul. Imaginează-ți cam cât de puternică trebuie să fie Țestoasa Neagră! Așa că la întrebarea ta dacă ar putea s-o facă cineva să plece acasă... ei bine, dacă ar putea să silească Țestoasa Neagră să facă ceva, atunci omul acela ar fi de neînvins.

— Și-atunci, de ce nu vedem niciodată Țestoasa Neagră? întrebă Pinmei. Dacă e atât de mare, n-ai cum să n-o zărești.

— Țestoasa Neagră aduce iarna, la fel cum dragonul aduce primăvara, zise Amah. Numai cele mai prețuite animale sunt alese pentru aceste misiuni.

— Și asta le face invizibile? întrebă Pinmei.

— Da, răspunse Amah, pe un ton atât de neobișnuit, că Pinmei ridică privirea.

— Amah, tu de unde știi toate astea?

— O, răspunse Amah, mi-a spus un prieten.

Dădu la o parte capacul oalei cu orez, iar aburul se ridică aidoma unui fum gros, învăluindu-i chipul.

— Amah, poveștile astea nu sunt adevărate, nu? întrebă Pinmei. Chiar a existat o țestoasă sau zeița Nuwa?

Amah amestecă orezul din oală. Îi întinse lui Pinmei bolul ei simplu, în care boabele fierte străluceau ca niște perle pe smalțul întunecat.

— Se zice că, atunci când vezi curcubeul pe cer, o vezi de fapt pe Nuwa și pietrele colorate pe care le-a pus acolo, răspunse Amah.

Îi zâmbi lui Pinmei, cu chipul zbârcindu-i-se precum un sâmbure de piersică.

— Depinde doar de tine dacă crezi asta sau orice altceva îți spun.